

Óh, te szegény kis remete,
Miért zárkózol el ennyire.
Miért bújtál el egy odúba,
Hogy egyedül élj a buba.
Menjél inkább a napfényre,
Az emberek közelébe.
Mi az oka, hogy elvonultál,
Hogy a magányba zárkóztál,
Talán félsz az emberektől?

Óh, nem félek, de nem hiszek,
Mert bennük oly hitvány lélek.
Tettem én már jól velük,
Mikor hiányzott kenyerük,
De hálájuk, olyan gyarló,
Mit művelnek lealázó.
Velem, s mással sok gaztettek,
Melyek remetévé tettek.
Elbujdosom imádkozni,
Sok vétkekért vezekelni.

Óh, remete szegény ember,
Ne büntesd magad ezzel.
Ima az is, ha dolgozol,
A munkáddal is áldást adol.
Isten a földre teremtett,
Ő őrzi e földi rendet.
Hol angyal is van, ördög is van,
S köztük vagyunk a sorokban.
S ki, hogy végzi földi dolgát,
Úgy kapja érte jutalmát.
Az ima a lélek kincs,
Becsületünk igaz gyöngye.